

Dan: Den ærede Finantsminister anede over, at Mindretallet har knyttet dette Lovforslags Vedtagelse til en Toldrevision. Det forekommer mig, at den Unke gjælder først Finantsministeren selv. Den ærede Finantsminister forudsætter jo ligesaavel som Mindretallet, at en Toldrevision maa blive Følgen af dette Lovforslag — Det synes mig, at den ærede Finantsminister brugte meget stærke Ord med Hensyn til Tanken om en eventuel Nedgang i Statskassens Indtægter. Først skal jeg her bemærke, at Mindretallet jo paa ingen Maade har opstillet eller fastholdt nogen Nedgang i Statskassens Indtægter. Jeg fremhævede udtrykkelig for, at Mindretallets Beregninger kunde omændres; dem kunde vi gaa igjennem en Gang endnu. Vi opstille kun de 2,700,000 Kr. som et Forhandlingsgrundlag; det er jo fremhævet, og jeg fremhæver det her igjen; jeg tror, at Mindretallet her er saa nær i Overensstemmelse med Landsthingets tidligere Stilling, at vi ere lige paa Veien til at gaa over til den. Landsthinget har aldrig tidligere forlangt Andet end en Kompensation, og naar en fornuftig Toldlov, en virkelig tidsvarende Toldlov blot med Kompensation, forelaa til Afstemning, saa stemte jeg for mit Bedkommende absolut for den. Jeg skal dernæst bemærke, at naar den ærede Finantsminister mente, at vi forsætlig ville tømme Statskassen, er det en mærkkelig Paastand. Jeg tror ikke, at vi tømme Statskassen for Andet end det, Landsthinget og Folkethinget ere enige om. Derimod forekommer det mig, at der er Andre, der tømme Statskassen, uden at de to Thing ere enige om, at den skal tømmes paa den Maade. Den ærede Minister er i høj Grad ængstelig for denne Statskasse og ogsaa for, hvor de Midler, som mulig kunne komme til at mangle, skulle komme fra. I den Henseende er jeg meget rolig, og den høitærede Finantsminister kan sikkert ogsaa være rolig, efter som han jo selv har været med til tidligere at raade Bod paa den Slags Ting. Den ærede Finantsminister kjender sikkert Noget, der hedder Formues- og Indkomstskat.

Men forøvrigt maa jeg udtale min Glæde over, at ingen af de Herrer, der have havt Ordet efter mig, have forsøgt at rocke ved mine Tal. Det er rigtigt, at de undlode det, thi disse Tal kunne nemlig ikke omstrætes; de ere satte saa lave, at man ingen Begne kan komme med dem; de ville blive nogle haardnakkede Krabater. Den eneste, der gjorde et Tilløb dertil, var det ærede Medlem fra Helsingør (Tvede), men den Oplysning, det ærede Medlem kom med, har ingen Indflydelse paa mine Tal; de ere saa

lave, at jeg ogsaa godt kan gaa med til det af det ærede Medlem ansatte Beløb 15 Mill. Potter (En Stemme: 30!) Ja, men Halvparten af 30 Mill. bliver 15 Mill. Regnestykket kan saa endda gjøres saaledes, at det bliver et endnu høiere Resultat end det, jeg kom til.

Den ærede Ordførers Bemærkninger om Statskassen har jeg tilbøds svaret paa i mine Udtalelser hvorfor den høitærede Finantsminister, men jeg skal dog sige, at naar den ærede Ordfører lod det skinte igjennem, at Venstre skulde have modsat sig, at Polititudgifterne gif fra Kommunerne over til Statskassen, er det en fuldstændig Feiltagelse af den ærede Ordfører. Det er ikke det, Venstre modsætter sig, men Venstre modsætter sig Statspolitii. Venstre siger som saa: Vi ville gjerne have Polititudgifterne over paa Statskassen, men det maa blive et Kommunalpolitii. — Sa ganske vist, Ordføreren har Ret i, at Kommunerne lide under Drifkeriet; men jeg har allerede paa et Punkt i mine tidligere Udtalelser imøbegaaet den ærede Ordfører, idet jeg sagde, at en saadan Skat som den, her foreslaas, ikke virker stærkt i moralsk Henseende. Den egentlige Drukkenfab hemmes ikke synderligt derved. Det er de Maadeholdende der spare paa Udgifterne, men de egentlige Fordrukne, om jeg maa kalde dem saa, holde desværre ikke op med at drikke paa Grund af denne Skat. Jeg tror altsaa, at den Fattigbyrde, som nu paahviler Kommunerne af denne Grund, for en væsentlig Del ogsaa efter Stattens Indførelse vil vedblive. Og der er en Fare, som jeg vil advare imod her. Det er den, der ligger i, at man gaar til at lægge en betydelig Skat paa alle andre Smaafolk i Kommunerne for at afværge, at enkelte Fordrukne — thi af egentlige Fordrukne er der Gud ste Lov kun faae Procent — falde Kommunerne til Last. Mon det ikke kunde rumme en stor Fare? Lager man Indtægterne fra disse andre Smaafolk, ere de sandelig nødte til at gaa et Sted hen, for et Sted skulde de jo være, og vi have her i Landet desværre kun et Sted, nemlig Fattigvæsenet, hvorhen en Person eller en Familie, der ikke kan forsørge sig selv, kan gaa hen.

Den ærede Ordfører fremhævede, at Kommunerne for at kunne gjøre Noget i social Retning maatte have disse Penge. Ja, det er en Selvfølge, at jeg vilde være med til at bevilge Penge til Kommunerne, naar jeg er sikker paa, at Pengene blive anvendte i sociale Diemed. Men her forekommer det mig, at den ærede Ordfører og Regjeringen gaa den aldeles forkerte Wei. Først komme